

Neděle 24. po sv. Trojici

1Tm3,1-14

19.11.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Milost, láska, odpuštění a smíření rozhojněno budiž.

Introit:

Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.

Píseň: 2

Čtení: 1Kr19,1-18

Píseň: 634

Kázání: 1Tm3,1-14

Věrnáť jest tato řeč: Tak začínají napomenutí pro biskupy, pro jáhny, pro ty, kteří uvěřili, pro pracovníky církve. Sbor, církev žije podle nějakých pravidel. Žije ve světě a se světem, a tak se nějak spravuje. Nějak se mezi sebou musí lidé ve společenství lidu Kristova porovnat. Řekli bychom, když tito lidé věří, navíc se řídí podle rad desatera a kázání na hoře, tak to stačí. Co k tomu dodávat?

Nicméně pisatel jménem Pavel radí, jaký člověk by měl stát v čele sboru, církve, společenství stolu Kristova. A zase; není tu katalog ctností. Jde možná trochu o úkoly, které by měl představený výše jmenovaných společenství mít. Nuže: *Věrnáť je tato řeč, žádá-li kdo biskupství, žeť výborné práce žádá.* Svědek víry zde mluví k někomu, kdo chce vést společenství lidí u stolu Kristova.

Především vzal na sebe výbornou práci. Tak vyznává apoštol Pavel nebo někdo, kdo se za apoštola vydává.

Cože řekneme my, kteří víme, co všechno Pavel, učedníci, první křesťané, ale i faráři za komunismu zažili? Cože řeknu možná i já, co se děje dnešním biskupům, farářům, jáhnům, kteří mnohdy nařikají na svoji práci, která nebere konce? Vždyť tato práce jest výborná! Myslím si, pokud takto „biskup“ svoji práci nevnímá, nemá na svém místě co dělat.

Svědkovi víry tedy zbývá věrnost, věrnost k svědectví toho, že práce biskupa, kazatele, faráře, jáhna je výborná neměnil by ji za nic. Není ani dobrá, ale je výborná, přes všechno, co

člověk v této práci zažívá. Kraličtí k tomu mají úžasný výklad: *Ten úřad ne tak dalece slavný jako práce plný osladčuje.*

Aby se tato práce stala pro člověka *výbornou-osladčenou*, vede k tomu několik atributů. Tyto atributy nejsou ani tak vlastnostmi, ale atributy získanými životem. A ještě jedna maličkost, tyto atributy nepozoruje většinou dotyčný, žádající o úřad biskupa, ale lidé, se kterými žije.

Nuže *bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobilý k učení.* Řekla jsem, že tyto atributy posuzují jiní, členové sboru, ale i okolní svět, a ten, který: *zjeven jest v těle, ospravedlněn v duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest v slávu.* K tomu se především se náš život zodpovídá.

A opět zde zazní ta starozákonní víra, že zde *jest*. Jest ten, který nebyl smyšlenkou a toužebným přáním lidí. Jest zde mezi námi ten, který jednou pro vždy odhalil *tajemství pobožnosti*. Že každý v něco a někoho věří již víme, ale naše víra se projevuje pobožností. To neznamena jenom si chodit do kostela, modlit se, občas udělat dobrý skutek.

Svědék víry nám totiž vykresluje atributy správce církve, které nevyplývají z jeho morálně volných vlastností, ale z toho, že vzal vážně tajemství pobožnosti. Toto tajemství, které je zde vyjmenováno, vlastně je a není tajemstvím. Tajemství pobožnosti, touhy po Bohu, po chození s Bohem, po životě božném, je skryto ve formuli, které jen stěží rozumíme. Tajemství není zcela odhaleno.

Kdyby bylo odhaleno, již to není tajemství. *Zjeven jest v těle, ospravedlněn v duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uveřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest v slávu.* Mnozí toto tajemství chtěli uchopit a vtělit jej do dogmatických - věroučných pouček. Přesto nedochází k pochopení a uchopení, zůstává k věření, nikoli věděni.

Někteří šli dál, prostě toto tajemství žili. Tajemství víry rozpoznávali, když jejich církevními správci byli lidé: *bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobilý k učení.* A světe div se, toto tajemství se stalo nakažlivým, a i ti, kterým biskupové, faráři, jáhnové toto říkali, stávali se součástí tohoto tajemství, stali se součástí lidu shromážděného u jednoho stolu.

Aby nebylo pochyb, ještě jednou zopakuji. To, jaký je náš sbor, naše církev, je odrazem toho, jaký pobožný život žijeme. Zde nejde o nějaké pánbičkářství, ale o pobožnost vyrůstající z tajemství víry.

Tajemství ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, který nás zval do výborného společenství. Neříkám církve, je to společenství, které touží po výborné pobožnosti. Tedy život v tajemství víry.

Na závěr v tajemství, které nám odhalil svědek víry, zazní jedna úžasná věc. *Uvěřeno jemu na světě.* Tak tedy uvěřeno. V tajemství víry nevěří jenom křesťané, ale tomuto tajemství je věřeno nikoli ve světě, ale na světě. Nemusíme být naprosto zoufalí jako Eliáš, že jsme ti poslední. Tajemství víry totiž je věřeno na světě. Bylo tomu, když se Ježíš zjevil učedníkům a oni rozpoznali jeho slávu. Bylo to tedy, když nám správcové sboru otvírali tajemství víry a my jsme uvěřili ve vzkříšeného Pána. Bylo to i tehdy, když jsme se snažili žít pobožný život.

Pane, prosíme, dej ať správci církve jsou lidé pobožní, kteří žijí tajemství víry. Pane, prosíme dej, ať svět nezahanbujeme, když jsme pijani čehokoli, co nám brání střízlivě vidět naši skutečnost.

Píseň: 684

Poslání:

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování;
zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého.

Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele,
abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě,
k němuž se upíná naše naděje.

Požehnání:

Pokoj Boží, převyšující veškeré naše pomyšlení,
chrániti bude srdcí vašich i myslí vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 415